demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 9 de Febrer de 1978. Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2o, 2a

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. 5 ptas. nº 14

NO HI HA AMNISTIA PEL CARNESTOLTES

El carnaval és una festa del poble. La dictadura ens el va prohibir i semblava que la democracia ens el tenia de tornar. Però no, al govern UCD i al governador Belloc els hi fa por que el poble festiu surti al carrer. Tenen por que el poble gaudeixi de la llibertat. I amb el Boadella tancat ja tenim un altre atac a la llibertat d'expressió. Des d'aquesta columna del DEMA volem reivindicar tota la llibertat, la del Carnestoltes inclulda. Què millor per això que reproduir un extracte dels rodolins que el Terenci Moix tenia preparats per el que tenia de ser el primer Carnestoltes de la "Democràcia".

V

Sóc el Senyor Carnestoltes
l'Emperador de la Xina
el gran ninot de Catai
Torno avui a la ciutat:
bullanguera, engrescadora
sempre bona Barcelona
mentres tingui llibertat.

VI

M'ha amnistiat la democracia
que és dama de molta gràcia
però jo soc exigent
i encara en demano més.

Vull llicència i tolerància,
llibertat en la opinió,
llibertat en l'expressió
i amnistía a la presó.

Llibertat en tota cosa
sense presons, sense "fre"
ciutadans de Barcelona
Si això no es té, no es té res!!

VII

Tots els que estem oprimits
acabem amb l'opressió
que no hi hagi altre senyor
que el poble triomfador.

Tots els que esteu reprimits,
talleu-vos la repressió
que no valgui altre pendó
que el plaer conqueridor

Sóc el senyor Carnestoltes
l'enemic de la reacció!!
amb máscara i amb disfressa
hem de guanyar els temps perdut
que mai torni a Catalunya
la puta llei de l'embut

IX

I ara, tots a fer el sapastre!
ara tots a la gran gresca
que encara fora més bella
si el gran actor Boadella
la ballés amb tots nosaltres.

Festa, llibertat, justícia
feina neta i ben pagada
i l'esplai per a guadir
una pàtria ben trempada

I si algun carca pensava
que potser en fem un gra massa
Garrotada i que se'n vagi
no volem carques a casa!! ■

AMB LA MOBILITZACIO, PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIO

boadella al carrer!



La setmana del 6 al 12 d'aquest mes, ha estat convocada a tota Catalunya **per a recolzar la lluita per la llibertat d'Albert Boadella, la llibertat d'expressió i el rebuig al Consell de Guerra.** Està programat portar a terme gran nombre d'activitats descentralitzades per barris i pobles. A molts llocs, com és ara Sabadell, ja s'ha començat a fer, amb bastant d'èxit i assistència de públic. També s'ha programat entremig la cel.lebració d'un gran Festival, i pel dia 12, diumenge, una presència massiva al carrer.

La Lliga Comunista Revolucionària, que ha estat participant en el Comité per impulsar aquesta setmana de lluita, considerem de molta importància el impulsar i el participar en tot aquest tipus d'activitats.

Existeix avui en tot el poble català, un sentiment profund de indignació, de ganes de fer quelcom contra el que vol dir el judici a Boadella. Cal que aquesta justa indignació s'expressi i s'organitzi. I és que, sabem, ho sabem tots (malgrat el que diguin uns quants), que només a través d'accions massives i de força, serà possible aconseguir la llibertat d'Albert Boadella, **perquè no està en joc el caprici d'un militar, sinó la política repressiva i antidemocràtica del govern Suàrez.** I davant d'això, no serveixen només declaracions de "bones intencions".

Però si aquesta setmana pot ésser un gran èxit, no podem quedarnos només amb això. A mesura que s'acosti el judici militar, la possibilitat d'una resposta massiva per part del poble català pot ésser encara molt més gran. I aquesta latent indignació, pot multiplicar-se. No solament devem impulsar aquesta setmana, sinó que, davant la perspectiva immediata del consell de guerra, cal portar l'afer Boadella i el debat entorn la llibertat d'expressió a tots els Sindicats, Associacions de Veïns, Organitzacions de Dones, etc. Cap organització ciutadana o del moviment obrer i popular pot quedar-ne al marge. El mateix val a dir de **tots els partits obrers** (especialment els parlamentaris per la seva major força). Creiem que s'han de **comprometre a la pràctica**, a impulsar tot aquest tipus d'accions.

D'aquesta manera serem a les condicions més favorables per a què durant els dies del Consell de Guerra, no solament hi hagi una vaga d'actors, sinó que la protesta massiva recorri tota Catalunya i la consigna **"Llibertat d'expressió"** sigui un crit unànim i ensordidor de tot un poble. ■

Xavier Coll

Constitució i Estatut (i III)

MOBILITZAR-SE PER EXIGIR ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Als darrers números del DEMA, parlàvem de cóm l'elaboració de la Constitució mai pot ésser plantejada com el medi per a obtenir els drets nacionals usurpats per l'Estat espanyol. Perquè a aquesta Constitució és defineix la sobirania de l'Estat espanyol sobre tots els pobles com l'única sobirania nacional, des de la que es fan concessions a les "nacionalidades y regiones". Nosaltres pensem que des del punt de vista de les nacions oprimides la questió es planteja exactament al revés. En primer lloc, es tracta de definir la sobirania nacional de tots els pobles oprimits perquè puguin decidir lliurement les seves mútues relacions. I només sobre aquesta base, té sentit plantejar-se la proposta de fer una Constitució vàlida per a tots els pobles, com és el cas de la nostra proposta de que l'Estat espanyol adopti la forma d'una federació de repúbliques nacionals, fruit de la lliure determinació de cada una d'elles.

Però no es tracta solament del punt de vista general amb el que tractem la questió. En un sentit molt més immediat, l'elaboració de la Constitució per les Cortes és el terreny escollit per Suàrez i tota la burgesia per retallar les llibertats i, molt concretament, negar els drets nacionals mitjançant autonomies molt limitades. I ho és per raons tant concretes com que la UCD ja ha demostrat tenir el poder de bloquejar qualsevol votació, tant al Congrés com al Senat. El debat constitucional és, doncs, el terreny en el que Suarez pensa desenvolupar llur projecte d'establiment d'un "minim comú autonòmic" per a tots. Això es fa evident fins i tot en les esmenes presentades pels grups parlamentaris obrers, que no impugnen en cap cas el projecte d'afirmació d'una única sobirania nacional (la de l'Estat espanyol) i tant sols cerquen aconseguir algunes modificacions auxiliars, en el millor dels cassos, per una certa "pressió" popular.

segueix a la pàgina 2



LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA IV INTERNACIONAL LCR

...Constitució i Estatut (i III)

SORTIR AL CARRER

Front a aquesta estratègia de negociació dels límits de les autonomies, la L.C.R. ha plantejat sempre una estratègia de mobilització pels drets nacionals. *Estratègia de mobilització*: perquè només amb la correlació de forces que ens dona la vaga, la manifestació i l'ocupació dels carrers de les viles i pobles, podrem imposar els nostres drets per sobre de la majoria de vots centralistes i reaccionaris que, a les Cortes, s'oposaràn sistemàticament a qualsevol forma de llibertat nacional. *Mobilització pels drets nacionals*: per la sobirania dels pobles, pel reconeixement del dret d'autodeterminació, perquè és l'estrategia que pot fer front als projectes de la burgesia i alhora conjuntar els esforços de tots els pobles de l'Estat. Mobilitzar per "pressionar" a les Cortes, mobilitzar darrera d'unes esmenes que accepten el plantejament general del projecte de Constitució és acceptar el veredicte que, al final, donin les Cortes, cedir-els-hi el dret de decidir per nosaltres.

I, a més a més, es tracta de dur endavant aquesta estratègia amb *una tàctica d'unitat obrera plantejada a escala d'Estat*. En primer lloc, perquè la disgregació de la lluita a les diverses nacions i regions no te cap sentit. Enforteix l'enemic que actua d'una manera centralitzada (UCP, AP) i ens afebleix. D'altra banda és contradictori amb la llibertat que reivindiquem, doncs no es tracta de que bascos, catalans, andalussos, etc. "competim" entre nosaltres, com tampoc es tracta d'enfrontar-se amb el poble castellà, que al capdavall està oprimit i explotat pel mateix Estat. En aquest cas, com en tots, la llibertat de tots necessita dels drets de cada un.

I, a la vegada, una tàctica *d'unitat obrera*: perquè la classe treballadora és la que no te cap interés en matenir l'opressió nacional i perquè solament mitjançant l'acció conjunta dels partits, sindicats i organitzacions obreres i populars es pot arribar a una lluita unitària a tot l'Estat. Contrariament, l'actual estratègia dels partits obrers majoritaris, de formar blocs amb la burgesia a cada nació (amb el PNV, amb CDC, etc.) porta a acceptar el marc de la Constitució, aïlla el combat de cada nació i separa als partits obrers, en funció de llurs aliances amb la burgesia.

TORNAR LA PARAULA AL POBLE

Estem, doncs, davant la necessitat d'impulsar una ampla mobilització, de llarga durada. Es tracta de quelcom més profund i més dur que una campanya electoral o unes jornades reivindicatives. Recordem, una vegada més, quins ens sembla que han d'ésser els principals objectius d'aquesta lluita:

– *Contra tota limitació a les llibertats dins la Constitució i pel RECONEIXEMENT EXPLICIT DEL DRET D'AUTODETERMINACIO.* Un objectiu molt important ara mateix, al bell mig del debat constitucional, però que no desapareix amb l'aprovació de la Constitució sinó que es tornarà a posar d'actualitat cada cop que es produeixi la ingerència de l'Estat central en els drets de les nacions.

– *Contra tota mena de prerrogatives de les Corts i el tribunal constitucional, pel nostre DRET A ELABORAR LLIUREMENT L'ESTATUT DE CATALUNYA.* Com a concreció a casa nostra de l'objectiu anterior, en definitiva, la llibertat d'expressar-se per a totes les posicions (autonòmiques, federals, independentistes, etc.) i la capacitat per al poble català de decidir democràticament i en última instancia.

– *Contra tot intent de sustreure l'elaboració de l'Estatut al protagonisme popular i de repetir l'antidemocràtica experiència de la redacció de l'esborrany constitucional, ni que fos amb la "descongelació" de l'Assemblea de Parlamentaris: convocatòria immediata d'ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA.* Naturalment, amb caràcter constituent –amb la finalitat de discutir i elaborar l'Estatut– i amb plena sobirania per aprovar-lo, després de que el poble hagi pogut plebiscitar les principals opcions. La mobilització exigint *eleccions al Parlament de Catalunya*, no sols té un sentit fonamental de lluitar per la forma que ens sembla mes efectiva per a l'exercici del dret d'autodeterminació, sino que en aquest moment pren també un sentit molt clar: es un eina de lluita contra el presidencialisme i la submissió de la Generalitat, contra l'usurpació del Consell per la dreta, estafant els resultats del 15 de juny.

LA CAMPANYA DE L'ENTESA

Per acabar, cal que des de la posició que hem explicat finsací valorem la iniciativa presa per l'Entesa dels Catalans de llençar una campanya sota el lema "Per una Catalunya democràtica: guanyem la Constitució, guanyem l'Estatut".

En primer lloc, ens sembla que cal saludar qualsevol iniciativa que contribueixi a la mobilització de masses i aquesta campanya, malgrat la timidesa inicial, pot contribuir-hi. També ens sembla molt positiu el fet de que la campanya es plantegi dirigir-se des de Catalunya a els altres pobles i els treballadors de tot l'Estat per a informar-los i cercar-ne la solidaritat.

Amb tot, la campanya no té uns objectius polítics clars, el mateix lema central és tota una mostra d'ambigüitat: Guanyar-hi què a la Constitució?. Aquesta ambigüitat amenaça amb limitar tota la campanya a una pressió sobre els debats parlamentaris, en un possibilisme del tipus "anem a treure'n el que poguem". D'altra banda, l'estructuració de la unitat i dels acords entre les forces que hi participen ens sembla totalment inadecuada i no pot anar més que en el sentit del perill que acabem d'assenyalar.

Una campanya impulsada per un grup de senadors i en la que hi participen els partits que recolzen la candidatura no és, ni de lluny, la millor manera d'organitzar la mobilització de masses a tots els sectors. Es, en canvi, el camí per a empantanar-se amb tires i afluixes parlamentaris, amb la burgesia.

HI HA COSES IRRENUNCIABLES

Nosaltres seguim pensant que cal una unitat molt àmplia, recolzada per tots els partis obrers i llurs grups parlamentaris, que estigui oberta als sindicats, les organitzacions juvenils, el moviment de la dona, les a ociacions de veïns,... i que faci del poble de Catalunya el veritable protagonista de la seva lluita d'alliberament nacional. Una lluita que no es limita a "guanyar" constitucions i estatuts, que risquen semblar-se a la Generalitat que ja ens hem "guanyat", sino que exigeix objectius polítics clars.

Per a impulsar aquests objectius –els que hem proposat– i per afavorir l'acció unitària dels treballadors i el poble de Catalunya, nosaltres serem presents a les convocatories de mobilització de l'Entesa i cridarem a tothom a participar-hi, darrera dels objectius que hem proposat abans. Caldrà, un cop més, saber cercar les màximes possibilitats unitàries sense deixar, en cap moment, de defensar els objectius que ens semblen irrenunciàbles per a la llibertat nacional de Catalunya i de tots els pobles de l'Estat.■

Pau Pons

L'EXÈRCIT I BOADELLA

Per qué serveix el Pacte de la Moncloa?

Escriure avui dels temes esmentats en el títol de l'article, continua sent quelcom de semblant a un esport perillós. L'anomenada llei "antilibelo"en vigor i el mateix codi de justicia militar hi sont presents com un gavinet sempre disposat a tallar la corda per la que ens obliguen a caminar. Però nosaltres no volem fer de funambuls i, ben al contrari, volem caminar, correr per amples camins sense barreres ni ceps amagats. Es per això que farem un intent de situar políticament el "cas Boadella" en el marc de l'actual debat constitucional i de la situació política configurada, en alguna mesura, pel Pacte de la Moncloa. Per fer-ho hem de parlar de l'Exèrcit, aquest aparell que sembla sobreviure a totes les èpoques històriques desde les garites de les casernes que es volen barrades a qualsevol "contaminació" provinent de la societat.

De fet, l'Exèrcit de Franco, configurat a tot el llarg d'un procés prou conegut de tothom, el volen fer ara "garant de la democracia" de la mateixa manera que ahir ho era del "Caudillo", sense ni tant sols fer la més petita depuració ni investigació de les responsabilitats dels seus mandos durant aquests quaranta anys. Aquest veritable joc de mans no es pas facil. Malgrat la voluntat explicita d'apartar a les Forces Armades de la llum pública, de la primera fila de l'escena política, els hàbits i el costum poden més que totes les circulars dels ministre de Defensa, sobre tot quan, legítimament, les capes populars recelen i volen decidir per sí mateixes, sense cap mena de tutoria i, molt més encara, si els "tutors" son els amos dels canons, dels tancs i de les metralletes. La sensibilitat mutua que aquesta situació provoca (recordar "casos" com els d'en Huertas Claveria, condemnat per un article sobre les vidues dels militars , o més recent-ment les onades de detencions de soldats i civils per demanar el reconeixement dels drets civics per la tropa) es, potser, la que explica sortides de tó dels militars de l'estil de la detenció d'en Boadella i el procesamente de components dels Joglars, que no suposen altra cosa que un atac al conjunt de la població i als seus drets inalienables. I ja fá molt temps que hem aprés que no es pot deixar cap atac sense resposta, que a les agressions hem de contestar amb la mobilització massiva i unitària.

Si aquesta es la nostra posició, sembla que no es pás compartida per totes les forces del moviment obrer. Hi han partits que diuen que el que cal es no parlar massa fort per a tal de no "desestabilitzar"; que cal respectar els costums –per extranys que puguin semblar a vegades– dels militars i que, en tot cas, una aplicació "com Déu mana" del Pacte de la Moncloa evitaria "incidents" com el d'en Boadella. Però, que es el que diu el Pacte?. Unicament que el codi de justicia militar –tal i com existeix– només s'aplicara en els cassos que impliquin a les Forces Armades. Quí decidira quins son aquests cassos?: les mateixes Forces Armades. Es a dir, que després de molt caminar tornem a ser en el punt de partida. Això no es tot!, diuen els mateixos partits, cal esperar a la Constitució. Però, cabuts com som, llegim l'esborrany d'aquesta Constitució de "consensus" i veiem escrit que será l'exèrcit l'encarregat de defensar l'ordre constitucional.

I per qué l'Exèrcit pugui garantir l'ordre constitucional d'aquesta democràcia, es priva de tots els drets cívics, polítics i sindicals als soldats, es manté la llei anti-libel i amb ella la prohibició de parlar d'assumptes militars, el codi de justícia militar no sofreix cap modificació de fons, la jerarquia militar queda inalterada...

A nosaltres, despres de tot això, ens sembla haver trobat la solució: cal canviar. Cal canviar, en primer lloc, a l'exèrcit de dalt a baix per no deixar ni l'ombra més petita del que han estat les FF.AA. d'en Franco. Cal canviar l'esborrany de Constitució –potser amb un xic menys de "consensus"– per donar tota la sobirania als treballadors i al poble. I, amb molta pena, per que tot això canvii potser també haura de canviar-se a certs partits obrers per a tal de que no tornin a firmar cap altre Pacte de la Moncloa. Si fem tot això, adobat amb autèntiques mobilitzacions per assolir-ho, no només en Boadella sortirá al carrec, sino que, segurament, no tornará a produir-se cap altre "cas Boadella", ni tant sols com una "torna".■

Joan Font

Per una igualtat social real

MATERNITAT I SEXUALITAT LLIURES

El diumenge 29 de Gener les dones de la *Coordinadora Feminista de Barcelona* ens reuníem en assemblea per a començar a esbrinar el contingut i objectius de la campanya: "Per una sexualitat lliure", que el Moviment de Dones ha decidit impulsar arreu de l'Estat Espanyol. De 80 a 100 dones, que veníem representant els 35-40 grups que formen la C.F., varem posar en comú el poc que s'ha avançat en aquest sentit. Encara que no hi ha hagut un impuls centralitzat, la campanya ja s'ha iniciat a molts sectors, com barris, escoles, empreses, bàsicament a través de xerrades de divulgació. S'espera l'assemblea estatal, que tindrà lloc el proper cap de setmana, 11 i 12 de Febrer, a Barcelona, per a marcar els objectius centrals, però ja hi ha uns punts d'afinitat entre les propostes que van anar sorgint al llarg de l'assemblea: *Per una maternitat lliure, Per una sexualitat lliure*, derogació de les lleis que empresonen a les dones per una pràctica sexual concreta, exigència dins la Constitució d'uns articles que assegurin aquesta sexualitat més lliure.

La LCR recolza incondicionalment aquesta campanya i pensa que ha de ser un dels eixos fonamentals, (com ho han de ser, l'atur femení i la lluita per una Constitució que reflexi els drets de les dones) que formi part de la propera diada dels 8 de Març, *Dia Internacional de la Dona Treballadora*, la qual ha de servir per a reforçar els lligams i la Coordinació del Moviment de Dones i el moviment obrer.

En aquest número de DEMA inicien el desenvolupament d'una part dels eixos de la campanya, el que fa referència a la maternitat lliure.

Al promer DEMA, desenvoluparen els altres aspectes.



PER UNA MATERNITAT LLIUREMENT DESITJADA

La sexualitat és un aspecte de la vida de les dones en la qual es concreta la seva opressió específica la qual va lligada també a una explotació de classe. Són fets reals: 500.000 dones avorten cada any en condicions terribles, perquè no volen o no poden tenir més fills. Són els avortaments "clandestins". Altres dones avorten per les condicions de treball tan precàries i la poca assistència mèdica. Són els avortaments "blancs". Aquesta és la realitat de la dona que pertany a la classe obrera, treballadora o/y mestressa de casa, mentres les dones de la burgesia estàn millor informades, viatgen a l'estranger o paguen una clínica.

Nosaltres pensem que les dones tenim el dret a ser mares quan volem, a una maternitat lliurement decidida, sense "penalties", sense traumes psicològics per un segon, tercer, quart fill o filla no desitjats. Hem d'exigir que es posin tots els mitjans al nostre abast per una informació sexual i de contracepció. No estem d'acord amb el decret signat amb el Pacte de la Moncloa que permet comprar anticonceptius sense recepta, sense control mèdic, sense informació que ens permeti decidir quina pastilla és més adient en cada cas concret. Hem d'exigir més investigacions perquè surtin al mercat els anticonceptius menys perillosos. Però, mentres no existeixi una contracepció perfecta, l'avortament, realitzat en les millors condicions mèdiques e higièniques i amb els millors mètodes, és necessari per a que les dones controlem el nostre cos e indispensable per arribar a una igualtat social real al costat de l'home.

SEXUALITAT COM A PLAER

Però, al parlar de sexualitat aquest mot sempre s'associa a la maternitat. I ser mare, en canvi, és un dels drets que tenim, però no l'únic. Hi ha una identificació entre órgans reproductors i órgans que possibiliten el plaer sexual perquè estan tots localitzats en la mateixa part del cos de la dona. La moral catòlica nega el plaer. La doble moral burgesa tolera i potencia que l'home busqui el plaer amb la prostituta i la reproducció amb l'esposa. I per què no buscar el plaer amb la mateixa persona i controlar la reproducció conscientment?. El plaer sexual és un potencial més del individu, al costat del afectiu, intel.lectual, artístics, etc. i com a tal s'ha de potenciar. Negar la capacitat, el potencial i el plaer sexual de la dona, és recolzar també la seva dependència material, psicològica respecte a l'home. Reconèixer-la, però, és acceptar que la dona té dret a una independència a tots els nivells.

En tots els casos, a més a més, la dona es considera objecte de plaer, però mai protagonista del mateix. Pensem, per exemple, quan se la viola, quan es utilitzada en la pornografía per a donar plaer. Però, també quan hem d'estar a disposició de les exigències del marit, promés, etc., o s'insisteix que la dona és normalment frígida i el plaer en les relacions sexuals és "cosa de hombres". Una lluita per una sexualitat més lliure, doncs, implicarà també lluitar contra les violacions, contra la pornografía, i per canviar aquestes actituds.■

Maite Turell

Convocada per la Coordinadora"

SETMANA DE LLUITA CONTRA LA CRISI

- Participem a la mobilització del 27 de febrer al 5 de març
- Cal que totes les centrals sindicals recolzin la convocatòria

El passat dia 2 de febrer es realitzà una assemblea convocada per la "Coordinadora d'empreses en crisi" –a la qual pertanyen Numax, Roselson, Tricotosa Mestres, Thepsa, Corberó, Ossa, Seat, Llobé, Moritz, Industrias Botonera, Valdés, Coeba i zona Poble Nou– amb la fí de buscar respostes conjuntes a un mateix problema. Parlaren representants de totes les empreses presents que varen informar de la seva situació; assistiren també delegats de CC.OO. i CSUT. A continuació es discutí entorn la plataforma que la coordinadora planteja com a solució a la crisi:

- *Exigència del dret dels treballadors a la informació sobre la marxa de les empreses.*
- *Creació de comissions de control per aquest fí.*
- *Garantia en la continuitat del salari en casos com suspensió de pagaments, expedients de crisi... etc.*
- *Intervenció de l'Estat amb crédits o nacionalització.*
- *Exigència de fortes responsabilitats penals pels empresaris causants de descapitalització o mala gestió.*
- *Només en darrer terme, carnet d'atur al 100%.*
- *Control directe de l'atur obrer per part de les centrals.*

Per a la consecució d'aquests objectius es feu la proposta d'una setmana de solidaritat i recolzament a les empreses en crisi, del 27 de febrer al 5 de març, que podria culminar en una manifestació final. La setmana començaria amb mítings per diferents barris i un de central, i seguiria la setmana següent amb la jornada de lluita programada per la CONC, amb aturs contra la crisi i per la plataforma abans esmentada.

Es pretén tanmateix que dels dies 27 al 5 les centrals sindicals cridin també a aturs i d'altres accions amb solidaritat amb les empreses en crisi. Les centrals presents, CC.OO. i CSUT, donaren el seu recolzament a la convocatòria.

Per tal d'arribar a l'opinió pública, la coordinadora pensa celebrar una roda de premsa i començar una campanya per la ràdio, treient comunicats setmanals i cridant a totes les empreses en crisi a la coordinadora.

A la reunió es criticà durament el Govern, al que es va acusar d'afavorir i representar els interessos de la Banca, dels monopolis, sense plantejar-se el resoldre amb mides concretes la crisi que afecta la petita i mitjana empresa. Es va atacar també el Pacte de la Moncloa, demostrant que fins ara no ha comportat més que atur i descens dels salaris reals; no havent servit tampoc per resoldre la situació d'aquestes empreses.

Respecte a la SEAT, present a la coordinadora amb motiu de l'expedient de regulació de treball, l'assemblea es va comprometer a recolzar tota mobilització que es planteji en aquest important centre obrer. La seva presència, per altra banda, ha vingut a portar nous ànims a la Coordinadora.

Intervingueren també representants de l'Assemblea de parats i de l'Assemblea d'acomiadats, informant de la seva situació i cridant a l'assistència al míting del dia 18 a les Cotxeres de Sants –en els cas dels acomiadats– i a l'assamblea del 26 a la AISS, en el dels parats.

Nascuda aviat farà un any, la coordinadora es va enfortint i augmentant el nombre dels seus membres, a la vegada que cada cop sembla rebre més el recolzament de les centrals sindicals que han comprés que no es tracta de fel-s'hi la competència, sinó d'organitzar de forma unitària i massiva la defensa de les empreses que es troben en tan delicada situación. ■

Pep Roca



Entrevista amb el nostre company Joan Montero

TRIOMF TOTAL DE LA CANDIDATURA UNITÀRIA A MINIWATT

Fa pocs dies es celebraren eleccions al Comité d'empresa de Miniwatt. S'hi presentaren dues candidatures, una amb caràcter unitari recolzada per les seccions sindicals de CCOO, USO, CSUT i també militants a títol individual i afiliats a UGT i CNT en desacord amb la postura de presentar-se sola, en el cas d'UGT, o la de boicot en el de CNT, així com independents. L'altra candidatura seria en solitari la UGT.

Les eleccions han donat una àmplia victòria a la candidatura unitària, que amb una forta participació dels treballadors (80%) ha assolit sobre els 714 vots, 531 (a més a més de 56 nuls per constar més vots dels requerits). La candidatura UGT ha obtingut 123 vots vàlids i 5 nuls.

Una vegada repartits el llocs del comité segons els resultats de les eleccions, dóna 15 llocs per la candidatura unitària (13 de CCOO i 2 de CSUT) i 4 per la UGT.

Per a conèixer millor els resultats de les eleccions a MINIWATT i la candidatura unitària, la redacció del DEMÀ entrevista a Juan Montero, treballador de Miniwatt, membre del secretariat del Metall de Barcelona de CCOO, militant de LCR i també membre electe del recent comité d'empresa.

– Quina ha estat la vostra posició davant la normativa del decret?.

– Tots els treballadors véiem el significat del decret que negava la nostra sobirania per a decidir com ens organitzavem i elegiem els nostres representants. Però voler no es poder... l'actitud de l'empresa i les ferides encara no tancades dels despatxaments del 75 fan que la correlació de forces fos difícil modificar-la sense tenir una representació reconeguda per l'empresa. Ara, després del resultat de les eleccions començarem amb l'elaboració d'uns estatuts tot aprenent de tots aquells que han estat elaborats pels treballadors, per exemple de SEAT.

– Quina ha estat la reacció dels afiliats d'UGT i CNT davant la candidatura unitària?.

– En termes generals la seva reacció ha està bona, i la majoria d'ells haguessin desitjat que el seu sindicat estés inclós a la candidatura; aquest era tan real que afiliats d'UGT i CNT acceptaren ser incluits a la candidatura a proposta dels seus companys de secció i malgrat la posició de les seves respectives centrals. Si tenim en compte además que el nombre d'afiliats a CC.OO. per exemple és de només 400, la nostra candidatura l'han votada una gran part de treballadors no afiliats, però també de la UGT i la CNT.

– Tenia algún programa la candidatura unitària?.

– Naturalment. I creiem que el programa de la candidatura ha tingut real importància a l'hora d'atreure vots; així per exemple, al futllet de presentació de la candidatura es diu: "Rebutjem el Pacte de la Moncloa en el seu conjunt, per considerar que no resol els grans problemes que avui té plantejats el moviment obrer: els expedients de crisi, la pérdua del poder adquisitiu dels treballadors, etc...".

Además plantejem una taula de reivindicacions immediates i generals encapsalades per la d'amnistia laboral.

– I ara, després de les eleccions, quins objectius té el comitè d'empresa?.

– De manera immediata tenim tres objectius. El primes és el d'aconseguir l'entrada dels nostres companys acomiadats d'una punyetera vegada; el segón és la preparació del proper conveni; en tercer lloc el fer reconèixer per part de l'empresa la sentència del contenciós administratius, pel qual ens pertanyen 30 minuts de l'entrepà *considerats com a temps efectiu de treball, el que significa una reducció de 128 hores sobre el còmput horari anual, además detenir d'abonar l'empresa als treballadors el conjunt d'hores extres que sumen els temps de l'entrepà dels darrers anys...*

Considero força important la sentència del contenciós administratiu, perque obre la possibilitat d'una reducció del temps de treball significatiu, recolzant-se en una resolució legal just en el moment d'increment de l'atur que estem vivint... ■

volem votar a les municipals!

Malgrat que en el projecte d'esborrany per a la Constitució es reconeix la majoria d'edat i el dret de vot als menors de 18 anys, la participació dels joves a les properes eleccions municipals no està gens assegurada. L'aprovació definitiva de la Constitució es preveu que duri força i les municipals són (o hauríen d'estar?) al caure. Els "escrupulosos" noi de la UCD han plantejat sobre aquesta base la disjuntiva: municipals aviat però sense joves o amb joves però després d'aprovada la Constitució. El vot dels dos mil.lions de joves entre 18 i 22 anys no deixa dormir al sofert i envellit Suárez.

Tard i malament, però, les organitzacions juvenils sembla que comencen a reaccionar. La "Coordinadora de forces polítiques juvenils de Catalunya" s'ha reunit per tirar endavant una campanya "pel vot a les municipals". La primera nota a destacar és l'enorme sectarismes amb que venen actuant algunes de les organitzacions per tal d'adjudicar-se el protagonisme de la campanya. Les Joventuts Socialistes, MJSC (joventuts del PSC) i la Jove Guàrdia Roja han creat un bloc amb l'objectiu d'aïllar a la "Joventut Comunista de Catalunya", que per la seva banda ha reaccionat llençant la "setmana pro-majoria", encadenant arreu els seus militants, Malgrat això, va haver-hi acords en la reunió en la que apart de les JCR i el MJCC (joventuts del MCC) tothom va estar d'acord en llençar una campanya *en la que no hi trobem una sola iniciativa de mobilització*, que no compta amb la participació de la joventud més que per un acte de clausura de la campanya, del tipus de festa o míting; sobre aquesta iniciativa, això sí, hauràn de definir-se els parlamentaris, secretaris generals de les organitzacions (les de representació parlamentària, és clar!); i els joves –però no masses: no s'ha de provocar!– s'encadenaràn, es tancaràn els fins de setmana... etc. Quína gran mostra de maduresa del moviment juvenil!. De moment sembla ser que el Governador Civil no és a l'altura d'accions tan equilibrades, i el divendres dia 3 va omplir de policia la Plaça Sant Jaume, quan "representants" de les organitzacions juvenils s'havien d'encadenar davant el Palau de la Generalitat.

per a nosaltres la campanya hauria de centrar-se i dirigir-se a la majoria de la joventut, als instituts, escoles de formació profesional, sindicats i barris mitjançant convocatòria d'actes i accions centralitzadores a cada sector o zona, plantejant ja el dret a *ser escollit* a les eleccions sindicals, forçant així a les organitzzacions obreres i sindicats no sols a llur definició sinó també a que convoquin una jornada de mobilització, una gran manifestació central per la majoria d'edat JA!, tot això coincidint amb el planteig conjunt a les Cortes per part de totes les organitzacions obreres parlamentàries per la seva aprovació. ■

Joan Petit

Claustre de la Universitat Autonòma

El passat 3 de febrer, i en un clima general caracteritzat pel "anar per feina" –és a dir, escollir el rector i fóra– fou reelegit el Dr. Laporte sota un programa que pretén l'autonomia, la democratització i la catalanitat de la Universitat. Els resultats foren, d'un total de 200 i pico assistents (hi havia més de 400 teòrics claustrables), de 223 vots a favor, 10 en contra, 54 en blanc i 4 abstencions.

Deixent de banda l'ambigüetat de molts punts i les divergències que poguem tenir amb ells, un destaca sobre els demés, i *és la dificultat de portar a terme les reformes més urgents i immediates i a les que s'ha compromés el nou rector*. Malgrat la moderació del seu programa, no dubtem de la bona voluntat del Sr. Laporte en intentar resoldre alguns d'aquests problemes; però pensem que té les mans lligades pel seu respecte a la normativa legal; perque no s'atreveix a acceptar que l'autonomia que li cal a la Universitat (que per ser real ha de ser autònoma no sols de l'Estat sinó també dels patronats) només podrà aconseguir-se per la via de la pressió, de la mobilització de tots els estaments afectats.

Es per això, perque acceptar en Laporte és signar un xec en blanc a una gestió plagada de dificultats i entrebancs, perque critiquem que assumeixi un paper que no pot cumplir, que no hem recolzat la seva candidatura, i per això hem votat en blanc. Un exemple del que diem es va donar al mateix claustre quan, després de tocar-se les dos reivindicacions més importants, la congelació d'oposicions i l'augment de sou, intervingué el gerent assenyalant que si en el primer tema es podria resoldre quelcom, respecte al segón hi havia una limitació fonamental: la carència de diners. El nou equip no pogué oferir més que declaracions de bona voluntat. *I no podia fer altra cosa, docs no té cap poder real, depén del Ministeri*, i fonamentalment em recursos econòmics.

LA POSICIO DE LES CC.OO. D'ENSENYAMENT

Hem de remarcar les intervencions que feren representants de CC.OO. del PNN i PND de la Universitat. La seva primera proposta va consistir en demanar un canvi en l'ordre del dia; es tractava de discutir, abans de l'elecció del rector, els temes prioritaris: congelació d'oposions i reivindicacions salarials. Així es condicionava aquélla elecció al compromís –i la possibilitat– de donar satisfacció a les peticions plantejades. No cal dir que ens identifiquem plenament amb la proposta, doncs pensem que aquest ha de ser el criteri per recolzar o no en l'actual situació una autoritat acadèmica.

No fou però d'aquesta opinió la Mesa, que rebutjà la proposta; els militants de CC.OO. per la seva part, no varen insistir per tal de no ser acusats d'intentar boicotejar l'acte. Pel que es veu, la democràcia té els seus límits...

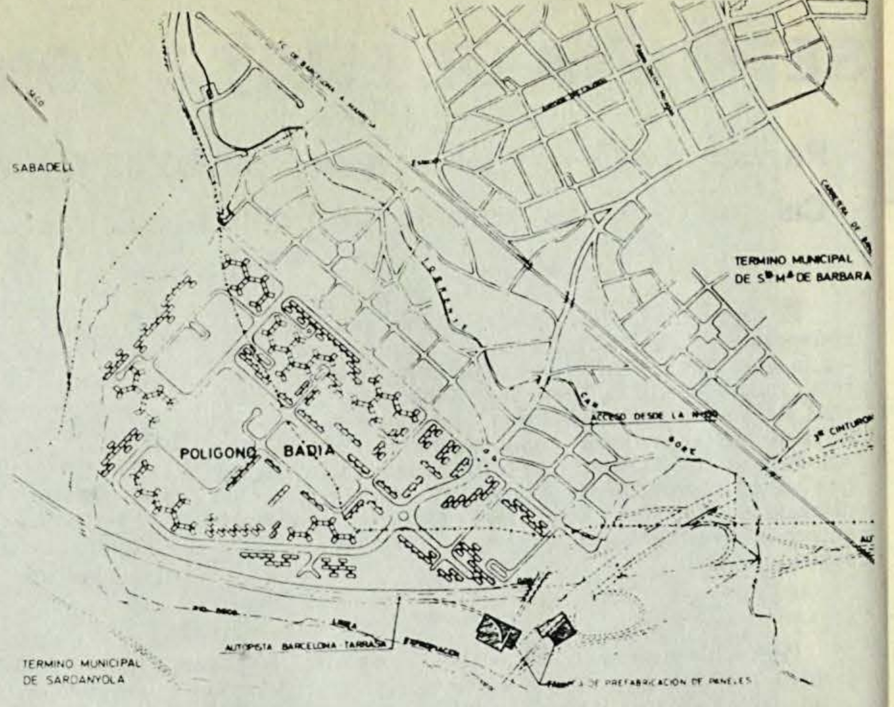
Hi hagué a continuació una sèrie d'intervencions emplaçant el rector a pronunciar-se sobre el tema; en Laporte prometé que miraria abans d'un mes trobar-hi solució.

El claustre seguirà amb les comissions de treball, donant prioritat al debat sobre l'estatut del professorat i del PND. Queda per més endavant l'estatut de l'estudiant.

Per part nostra, que participem al claustre només per utilitzar-lo per exposar les nostres alternatives (doncs considerem que no és l'òrgan adequat per la ressolució dels problemes), tota la inoperativitat que està demostrant per realitzar canvis sustancials ens reafirma en la creència de que només confiant en la lluita dels sectors més desfavorits i reforçant els lligams amb el moviment obrer i els seus organismes –preparant-lo pel paper que li correspondrà jugar en la gestió de la institució–, es podrà avançar cap a una veritable autonomia de la Universitat, que implica posar-la al servei de la majoria de la població de Catalunya.

El camí serà més llarg, però els resultats més esperançadors. ■

Tenia de ser la ciutat model... del franquisme



CIUTAT BADIA UN MODEL DE LLUITA URBANA

Al Vallés Occidental i en terrenys de Cerdanyola, Barberà del Vallés i Sabadell ha crescut com un bolet una nova ciutat de 25.000 habitants. Construïda pel Ministeri de Vivenda i la "Obra Sindical del Hogar", volia ser la ciutat model del franquisme, quan encara eren ben bé a la memòria de tothom els horrorosos barris-ciutat construïts per aquella (Sant Roc, Onésimo Redondo, Arrahona, per citar-ne alguns). El resultat ha estat una ciutat montre, amb una planificació oficial que no porta enlloc i que només gràcies a la lluita dels veïns i veïnes s'està convertint en una ciutat mig habitable.

UNA MICA D'HISTORIA

Inaugurada l'any 1975 pel Princep Juan Carlos, la Ciutat Badia volia ser la ciutat model del franquisme. De sortida tenia ja dos grans "handicaps", un que la seva densitat s'atansava a la de la ciutat més densa del món, Calcuta. Els seus 282 habitants/Ha. superen de llarg els 100 que aconsellen els urbanistes. El segon és que estava a cavall de 3 municipis i s'ha de regir per una Mancomunitat perpetuament desbordada i sense cap fons econòmic.

Amb els habitacles ja construits, es tarden 2 anys a inaugurar la Ciutat perquè es deia que primer es tenien d'acabar totalment els serveis. Avui en dia encara són incomplerts. Fem un breu repàs: Encara estan pendents de construcció dues guarderies i dos aularis de 8 classes i tot just s'han acabat de construir una guarderia de 16 classes i 2 grups de 24 h. De BUP i Formació professional res de res, s'ha d'anar a les poblacions veïnes.

L'Ambulatori encara està ubicat en un barracó provisional i es fàcil compendre els pocs serveis que allí es poden atendre. Aquest mes de febrer s'ha d'inaugurar el definitiu, on s'hi poden fer petites operacions, però serà encara insuficient per una ciutat de 25.000 habitants i més si tenim en compte que el Ministeri corresponent es vol estalviar el que el veïns de Barberà reclamen ja fa molt temps, estenent l'àmbit dels seus serveis a aquella població.

Les comunicacions també malament. A l'estació de ferrocarril no hi paren tots els trens i l'últim surt de la plaça de Catalunya de Barcelona a les 10,15 de la nit amb els conseqüents perjudicis pels qui treballen de nit o simplement volen anar al cinema. Els autobusos fins ara només anaren fins a Sabadell, però gràcies a les lluites portades pels veïns i encapçalades per l'Associació de Veïns aquesta setmana passada, proximament arribaran també al Metro Fabra i Puig de Barcelona. També gràcies a les mobilitzacions el Govern Civil s'ha compromés a fer gestions amb RENFE per a que parin els trens semi-directes i millorar els horaris. Les concesions d'aquesta darrera setmana s'interpreten com que el Govern té por i vol solucionar els petits problemes abans no vinguin de cop tots els altres (problemes econòmics, mala construcció, humitats...).

HISTÒRIA D'UNES OCUPACIONS

El més important de Ciutat Badia són les ocupacions de vivendes que començaren des de mitjans del juny passat. El franquisme volia poblar la seva ciutat model d'una manera interclassista, amb vivendes atorgades per ordenadors. Ben de pressa deixà que atorguessin els pisos diversos organismes oficials o para-oficials i els ompliren amb els seus funcionaris. L'entrada era de unes 80.000 pessetes i mensualitats d'unes 2.000. Aquestos els vengueren novament o els rellogaren i les vivendes "socials" es convertiren en un negoci més.

Amb moltes vivendes sense habitar va començar tota la sèrie d'ocupacions organitzades. Ara són ja unes 500 vivendes les ocupades. Primer ho recolzava i controlava l'Associació de Veïns. Després amb la amplitud que prengué, l'Assemblea d'ocupants va elegir una **Comissió d'Ocupants** que controlà les noves i feu els primers passos per a legalitzar-les. La pressió popular va ser tal que el jutge de Sabadell i el Govern Civil van afavorir la creació d'una Comissió Mixta integrada pels ocupants, l'Associació de Veïns, els partits polítics i representants de Governació i del Ministeri de la Vivenda. Aquesta Comissió ha esbrinat també les situacions conflictives (hi han hagut només 4 ó 5 cassos de desocupacions) i de moment es fa càrrec de les noves peticions de vivendes.

L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I ELS PARTITS POLÍTICS

A l'Octubre passat es celebrà l'assemblea constituent de l'Associació de Veïns. Hi havien dues candidatures per a la Junta: la "Candidatura Unitària" (recolzada pel PSUC, OIC, LCR i MAC) i la "Veïns de Badia" (PSC-PSOE i PTE). La primera sortí guanyadora i l'altra impugnà les eleccions. L'argument principal que esgrimien era que els ocupants no empadronats no podein votar (es a dir, fins que no estigués legalitzada la seva ocupació). Ara aquestos partits no reconeixen l'Associació i treballen al marge. Com hem dit abans, és l'AA.VV. la qui ha promogut les últimes lluites amb gran èxit, encara que tots són conscients de que aquestes només són les primeres batalles d'una guerra molt més llarga per a lograr una ciutat que sigui mitjanament habitable.

Per altra part funciona la **Comissió de partits** formada pel PSC-PSOE, PSUC, PTE, ERC i la LCR que s'hi ha integrat últimament. Un dels passos importants que ha fet és elaborar un Dossier-Llibre Blanc sobre problemàtica de la Ciutat Badia, el qual ha estat lliurat a la Generalitat a mans del Conseller d'Ordenació, Narcís Serra.

Ara l'atenció, després dels èxits de les mobilitzacions que culminaren el dia 1, està centrada en l'assemblea que es celebrarà el proper dia 18 de febrer. Actualment existeix un total buit de poder; els Ajuntaments respectius es neguen a fer res, el gerent de la Mancomunitat ha dimitit i per altra part Ciutat Badia no consta ni al Pla Comarcal de Sabadell ni a l'Area Metropolitana de Barcelona. L'assemblea ha de debatre sobre el funcionament administratiu de la Ciutat. El PSC-PSOE defen de que es passi a formar part de Barberà, ja que és l'únic municipi entre els tres que té superavit. Una altra solució a debat es fer dependre cada part de ciutat del municipi a que correspón. De totes maneres la major solució seria que l'Estat, mijançant el Ministeri de l'Habitable, es fes càrrec de les despeses de Ciutat Badia i que al mateix temps s'elegís de manera democràtica una Mancomunitat Administrativa i que fossin els mateixos veïns i veïnes qui passés a gestionar-la. La problemàtica és, però, complexa i el Govern te por, no en va més del 80% dels habitants de Ciutat Badia varen votar pels partits obrers a les passades eleccions. ■

Josep Monells



ELS JOGLARS
Quan no calen les paraules

A rel la detenció d'Albert Boadella i la següent evolució dels aconteixaments, malgrat tot l'aspecte negatiu que ha posat damunt la taula sobre la manca de llibertat d'expressió al nostre país, ha servit per a que hom parlés molt entorn aquesta companyia de teatre, Els Joglars i llur important paper dins l'evolució del teatre català dels darrers anys. Nosaltres volem fer un petit homenatge a aquests homes i aquestes dones que han col.laborat, malgrat totes les limitacions, censures, dificultats i tota una sèrie d'obstacles repressius, a elevar el nostre teatre a l'alçada internacional i alhora, a revitalitzar-lo a tot el poble català; empresa però, que ha culminat amb l'empresonament del seu director el darrer mes de Desembre.

VIGENCIA DE LA CULTURA CATALANA

Els Joglars s'han configurat des de la seva formació com a companyía teatral, en un dels grups més importants i amb majors aportacions culturals dins dels grups que des d'una situació encara marginada, però cada vegada més forta, investiguen les formes teatrals i s'afanyen per viure i comunicar les aspiracions del poble. Recordem sinó, que en la precària situació que ha hagut i ha de produir-se el nostre teatre (manca de llibertat d'expressió, manca de suport econòmic...), Els Joglars han aconseguit el desitjable trencament de l'aïllament que produeix aquesta situació fent acte de presència amb les seves actuacions regulars a Holanda, Itàlia, Suïssa, Alemanya, Sudamèrica..., a on han obtingut un ressò força notable. Pràcticament, des de fa uns anys, la representativitat oficiosa del teatre català als circuits internacionals l'han ostentada els Joglars.

Això ho veien molt positiu, doncs pensen que és un fet important afirmar la vigència de la cultura catalana, també mitjançant el teatre, I això pren un relleu especial, quan precisament parlen de la nostra cultura, brutalmente trepitjada i arraconada durant tants anys.

En aquest sentit, reproduïn dues frases molt significatives de l'Albert Boadella en una entrevista, on deixà ben clara la significació del grup, frases les quals malgrat són de fa més d'any i mig, encara avui dia conserven tota la seva vigència:

"Mentre més es respecta Catalunya, més es respecta l'individu, així com mentre més grans blocs són creats, més és propiciada la deshumanització". I afageix: "Crec que en una forma o altra la situació ha de variar, i que és imminent el reconeixement de la personalitat ètnica de Catalunya com a forma cultural, com a forma econòmica, com a societat, com a comunicat molt particular" (Serra d'Or Juliol 1976).

EL SENTIT D'UN SILENCI

Els Joglars han començat sempre en els seus treballs per la pràctica, prescindint de reclams exteriors al teatre. Cada Muntatge ha estat una sorpresa i un trencament evolutiu que ha aportat materials nous a la pràctica teatral. La seva concepció teatral sempre ha estat plàstica, musical. Han fugit dels tòpics, donant una importància màxima al cos, el gest i l'espai, que són les coses més específiques del teatre i alhora menys normativitzades. Sempre han donat gran importància a la tècnica, presentant les situacions escèniques molt netes, però sense caure en el formalisme.

Un dels trets que més els ha caracteritzat, ha estat la recerca en establir de la manera més oberta possible, *una connexió amb l'espectador.* Realment és notable la forma en que els seus espectacles han aconseguit esdevenir treballs experimentals i alhora, obtenir una audiència molt àmplia. L'explicació d'aquest fet, la trobem en la conflictivitat que llur escena provoca en l'espectador, obligant-lo a reflexionar-la i encarar-la amb la ideologia vigent (la de la societat de classes) i amb la seva pròpia ideologia. Hàbilment, fan sortir a flor de pell allò que és més reprimit socialment. Els Joglars sovint ens ensenyen, mitjançant el seu gelós treball de màscares, allò que s'esdevé molt i massa frequentment d'amagat.

En aquest camí, Els Joglars utilitzaven en els seus primers espectacles, *el silenci* com a medi de comunicació més eficaç en ple règim franquista, per a burlar la censura. Però si fins i tot així, durant el feixisme tenien els seus problemes, ara quan fa més de dos anys que morí Franco, la mateixa manca de llibertat d'expressió els ha condemnat i acusat de "greuges a l'Exèrcit", per la representació del seu darrer espectacle, "La Torna".

Per acabar aquest article, afegim un fragment del text que formà part d'un Decret de la Conselleria de Cultura signat amb data l'11 de Novembre de 1937.

"La necessitat d'estimular i protegir el Teatre Català és prou evident perquè les disposicions adreçades a aquesta finalitat requereixin ésser gaire argumentades. Si la funció que el teatre en general exerceix en els pobles és arreu coneguda i tots els òrgans rectors de la vida col lectiva procuren atendre-la dintre llurs possibilitats, quan es tracta de teatre en llengua catalana és un deure inexcusable del Govern de la GEneralitat assegurar-ne la persistència i el prestigi". ■

MIMA B.F.